

og derigennem spredt Kendskab til vort Erhvervsliv til Steder, hvor det ellers ikke vilde være naaet frem. Jeg maa gaa ud fra, at den Institution, vi har haft i Frankrig, har bidraget dertil.

Med Hensyn til Ophævelsen af Presseattachéstillingen i Amerika har jeg ogsaa haft store Betænkeligheder. For det første, fordi Amerika nu er et Land, hvor der lever en uhyre Mængde Danske, og for det andet, fordi andre Lande ofrer kolossalt paa at vinde Indpas i Amerika ved Omtale og Reklame derovre. Det er mig bekendt, at Svenskerne ofrer mange Penge i saa Henseende; de maa altsaa paa den anden Side af Sundet anse det for praktisk for at opnaa Fordele derovre. Naar man ser paa det Samarbejde, der er mellem Amerika og Danmark i økonomisk Henseende, skulde man jo ogsaa tro, at der var Mulighed for ved Agitation paa forskellig Vis at skabe fordelagtige Afsætningsmuligheder for de Ting, som vi nu har særlige Betingelser for at frembringe her i Landet.

Men jeg har det Indtryk, højtærede Minister, at Presseattachéerne ikke — skal vi sige — staar allerhøjest i Gunst i Udenrigsministeriet. Jeg vil ikke dermed sigte til den højtærede Minister, for det har jeg ikke nogen Grund til, men jeg har det Indtryk, og det har man jo haft, lige fra Kommissionen begyndte at arbejde i 1919—20, at nogen egentlig brændende Længsel efter at faa disse Presseattachéer var der ikke indenfor de allerhøjeste Rangklasser i Udenrigsministeriet. Jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, om det er rigtigt, at Presseattachéerne modarbejdes fra de Steder, jeg her har hentydet til. For med det Kendskab, jeg har til, hvorledes Presse og Erhvervsliv kommer i Berøring med hinanden, og hvorledes man faar Ting publiceret i Bladene, tror jeg nok at turde sige, at en nogenlunde velbegavet og tilstrækkelig snedig Journalist udretter adskilligt mere end en meget fornem Legationssekretær, naar han kommer paa en Bladredaktion. Det tror jeg nok Ministeren kan være forvisset om. Jeg kan derfor ikke se bort fra, at Presseattachéerne har haft deres store Betydning. Det er beklageligt, at Ministeren foreslaar, at de skal gaa bort, og jeg vil haabe, det vil lykkes i Udvalget at finde en Ordning af dette Forhold, som kan være tilfredsstillende. Man begik maaske nok en Fejl i 1921, og jeg selv har været med til at begaa den — i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Fraenkel, hvis Idé den Gang var, at disse Pressemænd ikke skulde være Embedsmænd — ved at gøre dem til Em-

bedsmænd. Det er meget muligt, at hvis man var gaaet den anden Vej og havde knyttet dem til Ministeriet i en fuldt selvstændig Rolle, ikke som Embedsmænd, men som tjenende Aander — kan man sige — under Ministeriet, havde det været bedre. Men efter alt, hvad der foreligger, har man dog ikke hørt nogen Klage over de udsendte Presseattachéer, tværtimod lyder de Beretninger, som har staaet til min Raadighed, paa, at de Mænd, vi har udsendt baade til Washington, London og Paris, alle har været flinke og har udført deres Arbejde upaaklageligt.

Jeg vil i denne Forbindelse blot rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om det nu ikke er saaledes, at en Del af disse højtstaaende Stillinger, særlig de allermest højtstaaende, kunde trænge til nogen Foryngelse. Ja, jeg vil ikke nævne Navne, og jeg vil heller ikke nævne noget Land, for saa kunde jeg jo lige saa godt nævne Navnet, men jeg tror alligevel, at man allerhøjest oppe finder noget af den Aand, det var Meningen vi skulde have jaget paa Porten i 1921; men den lever altsaa frodigt.

Det er de Bemærkninger, jeg foreløbig ønsker at gøre med Hensyn til den ydre Tjeneste. Med Hensyn til den indre foreslaar Ministeren, at vi skulde spare 1 Kontorechef, 3 Fuldmægtige, 4 Sekretærer og 4 Assistenten, altsaa i alt 12 Personer i Udenrigsministeriet. Nu er det mig bekendt, at man i dette Ministerium har været meget stærkt spændt for med Arbejde i det sidste Aars Tid eller to, og der har været meget Overarbejde. Det hører jo ikke til Sjældenhederne, at vi, der kommer her i Rigsdagen, ser, at der er Lys i Udenrigsministeriets Vinduer om Aftenen, og jeg gaar ud fra, at naar der er de mange Lys, bestilles der ogsaa noget, og det skal vist ogsaa nok passe, at det er meget flittige Folk, der arbejder derovre. Derfor undrer det mig noget, at man lige pludselig kan undvære hele 12 Tjenestemænd derovre, og jeg vil nok spørge den højtærede Minister, om det nu vil være ganske forsvarligt paa een Gang at afskaffe 12 Tjenestemænd. Det gør vist intet Indtryk paa den højtærede Minister, at disse 12 Mennesker er ilde farne i samme Øjeblik, man afskediger dem — denne Regering har jo ikke nogen større Medlidenhed med dem, der skal sættes paa Gaden, vi ved jo, at Trafikministeren har store Planer om at sætte flere Hundrede paa Gaden —, men jeg vil dog bede den højtærede Minister tænke over, at hvis disse 12 Tjenestemænd bliver sat paa Gaden,